

Zitting 1974-1975

11 085

Wijzigingen van enige bepalingen van de Faillissementswet

Nr. 8

De vroegere stukken zijn gedrukt in de zittingen 1970-1971, 1971-1972 en 1973-1974

Eindverslag

Vastgesteld 10 december 1974

De memorie van antwoord en het daarbij gewijzigde ontwerp van wet heeft in de vaste commissie van Justitie nog aanleiding gegeven tot de volgende opmerkingen en vragen.

De leden, behorende tot de fracties van de P.v.d.A. en de K.V.P. spraken er hun voldoening over uit, dat er enkele welkome aanvullingen in het gewijzigd ontwerp zijn opgenomen.

Het antwoord van de minister op de in het verlopig verslag gestelde vragen aangaande de verplichte invoering van de Rechter Commissaris bij de surséance van betaling, had deze leden voorshands niet overtuigd.

Gezien de toename van surséances en de steeds groter wordende verantwoordelijkheid van de bewindvoerder, meenden deze leden vooralsnog dat in elke surséance een Rechter Commissaris moet worden aangesteld.

Overigens vroegen deze leden of de bewindsman kennis had genomen van het aanvullend rapport van de orde van advocaten en wat de mening van de minister is ten aanzien van het hierin ingenomen standpunt aangaande de versterking van de positie van de bewindvoerder.

Voorts had het de leden van de P.v.d.A.-fractie bevreemd, dat uit de memorie van antwoord blijkt, dat de surséance van betaling waarvan het doel is behoud van de boedel en eventueel voortzetting van het bedrijf, alleen wordt gezien als een belang van de schuldeisers. Is het behoud en voortzetting van het bedrijf niet meer een belang van de werknemers dan de minister in zijn zuiver juridische benadering doet voorkomen, zo vroegen zij.

Wil de minister alsnog antwoorden op de in het voorlopig verslag opgenomen vragen of het niet noodzakelijk is wanneer men de werknemersbelangen op de voorgrond stelt de positie van de bewindvoerder bij de surséance van betaling te versterken en een rechter-commissaris te benoemen.

Ook met betrekking tot het salaris van opheffers vroegen de leden van de fracties van de P.v.d.A. en K.V.P. de mening van de minister over het aanvullende rapport. De hierin opgesomde werkzaamheden van de curator kunnen nog met vele voorbeelden worden aangevuld. De aan het woord zijnde leden konden zich met het in dit rapport neergelegde standpunt verenigen.

Ook voor de kostenpublikatie verwezen deze leden eveneens naar het vermelde rapport. Zij waren het met het hier ingenomen standpunt van de orde van advocaten eens. Zij vroegen de mening van de bewindsman daaromtrent.

Tenslotte informeerden de leden van de fractie van de P.v.d.A., of het niet voor de hand had gelegen, dat dit wetsontwerp niet alleen aan de presidenten van de arrondissementsrechtbanken en de Nederlandse Orde van Advocaten voor opmerkingen was toegezonden, doch ook aan de vakbonden. Wil de minister dit alsnog doen en hun opmerking vóór de openbare behandeling aan de Kamer doen toekomen?

De leden behorende tot de fractie van de V.V.D. merkten op, dat de in het voorlopig verslag gestelde vraag, of aan de rechter-commissaris, zo die is benoemd, beslissende bevoegdheid zou dienen toe te komen bij verschil van mening tussen gesurseëerde en de bewindvoerder, in de memorie van antwoord ontkennend wordt beantwoord.

Inmiddels heeft de commissie Faillissementewet van de Orde van Advocaten in haar aanvullend rapport van oktober 1974 wederom gepleit voor een versterking van de positie van de bewindvoerder (verwezen zij met name naar de argumentatie op pag. 2 onderaan en pag. 3). Hoe waardeert de minister dat voorstel, zo vroegen ook deze leden. Is hij bereid daaraan gevolg te geven, eventueel alleen voor surséances van rechtspersonen en onder toekenning van een recht van beroep van de (directie van de) gesurseëerde op een commissie uit de crediteuren, de ondernemingsraad, de rechter-commissaris of de rechtbank (in de laatste gevallen onder overlegging van een advies van de crediteurencommissie en de ondernemingsraad, zo die bestaan)?

Deze leden informeerden eveneens of het nieuw voorgestelde vierde lid van artikel 16 niet met zich mee brengt, dat lange tijd onzeker zal kunnen blijven, of de Staat de kosten der publicaties voor zijn rekening zal (moeten) nemen? Is het niet veel eenvoudiger te bepalen, dat die kosten, zodra zij zijn gemaakt, zullen worden voorgeschoten en betaald door de Staat die voor het verhaal op de boedel door die betaling treedt in de rechten van de media, door middel waarvan publikatie heeft plaatsgevonden?

Bij de beëindiging van een surséance is er een aantal bekende – in de surséance opgekomen – crediteuren, zo merkten deze leden verder op. De kans hen via advertenties te bereiken, is niet erg groot. Brieven, aan hun adres gericht, zijn doeltreffender. Acht de minister het bezwaarlijk te bepalen, dat de beëindiging niet alleen in de pers wordt aangekondigd – voor niet bekende crediteuren van belang – maar dat daarvan ook schriftelijk bericht wordt gedaan aan de bekende crediteuren? zo vroegen zij tenslotte.

Onder het voorbehoud, dat de minister tijdig voor de openbare behandeling bovenbedoelde opmerkingen en vragen zal beantwoorden, acht de commissie deze behandeling hiermee genoegzaam voorbereid.

W. Scholten, Van Schaik, Wolff, Geurtsen, Roethof, Haas-Berger, Kappeyne van de Coppello, K. A. Keuning, Van Dam, G. M. P. Cornelissen, honig van den Bossche, jurgens, Salomons, De Vries, Lückers-Bergmans